

๒๗

รวย-จน ประเดี้ยวเดี้ยว

กลัวก็ต้องตาย

ไม่กลัวก็ต้องตาย

ทุกคนล้วนตายหมด

และก็เคยตายกันมาแล้วทั้งนั้น

ความตายเป็นสิ่งที่เราจะต้องนำมาคิด คิดถึงความตายวันละนิด จิตแจ่มใส เพราะจะทำให้เราดำเนินชีวิตได้อย่างถูกวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จะไม่ประมาท จะสั่งสมบุญอยู่ตลอดเวลาเลย

จะไม่คร่ำครวญเมื่อชีวิตล่ำเคี้ยง เพราะรู้ว่าเราจะล่ำเคี้ยงอยู่ในโลกมนุษย์ไม่กี่ปีก็ตายแล้ว โดยเฉพาะอายุขัยเฉลี่ยมนุษย์ในยุคนี้แค่ ๗๕ ปี

เพราะฉะนั้น ล่ำเคี้ยงก็ไม่นาน ยากจนก็ประเดี้ยวเดี้ยวอย่าไปทุกข์ใจเลย สั่งสมบุญกุศลกันไป เราไปเอาดีกันภพเบื้องหน้า ไปศึกษาเรื่องเหตุและผลที่เราเป็นอยู่ในปัจจุบัน

เพราะเราประกอบเหตุในอดีตมา ผลที่เราเกิดมา
ลำบากยากจน อัดคัดเรื่องปัจจัย ๔ เป็นเพราะในอดีตเรา
มีความตระหนี่ หวงแหนเสียดายทรัพย์ ไม่สั่งสมบุญเอาไว้

เราอาจจะเป็นคนเคยรวย มีทรัพย์มาก และมีความ
คิดว่า เรารวยขึ้นมาเพราะหนึ่งสมองสองมือ ไม่ใช่เพราะ
อย่างอื่น ทำให้เรามีมานะทิฐิ และประมาทในชีวิต ใช้ทรัพย์
นั้นเพื่อแสวงหาทรัพย์และแสวงหาความสุขอย่างเดียว ใคร
จะมาชักชวนให้ทำความดี มาบอกบุญ ก็จะถือเนื้อถือตัว
ไม่ต้อนรับบ้าง ไม่ยอมรับคำแนะนำบ้าง แม้จะต้อนรับ
ทางกายก็ตาม

นี่ก็เป็นสิ่งที่เราประกอบเหตุเอาไว้ เพราะมีความ
ตระหนี่ เราจึงมาลำบากในชาตินี้ แต่ลำเกียฏประเดี้ยวเดียว
ก็จะหมดเวลาของชีวิตแล้ว เพราะฉะนั้นอดทนสั่งสมบุญ
กันไปเถอะนะลูกนะ

ส่วนใครที่ชาตินี้ร่ำรวย ก็ให้คิดว่า รวยแค่ประเดี้ยว
เดียวเช่นกัน จะรวยก็แสนล้าน ก็รวยประเดี้ยวเดียว เดี้ยว
ก็ต้องตาย แล้วจะรวยมากแค่ไหนก็ตาม มีบ้านก็พ้นหลังก็
อยู่ได้ที่ละหลัง มีเตียงก็พ้นเตียงก็นอนได้ที่ละเตียง มีห้อง
ก็พ้นห้องก็นอนได้ที่ละห้อง มีรถก็พ้นคันก็นั่งได้ที่ละคัน
มันที่ละคันเท่านั้นเอง ที่เหลือก็ต้องเสียค่าบำรุงดูแลรักษา
กันไป จ่ายกันไป

ได้ปลื้มหน่อยที่ว่า เรามีเหนือกว่าคนอื่น หรือเท่าคนอื่นเขา หรือคนอื่นเขาไม่มี มันก็แค่นั้น แล้วก็ตาย มัวแต่ปลื้มๆ กันอยู่อย่างนี้ หรือมัวสนุกเพลิดเพลิน เพราะเรามีทรัพย์เยอะ สนุกสนานเฮฮากันบ้าง หรือเอาทรัพย์ต่อทรัพย์ มัวแต่ทำมาหากินอย่างเดียว ไม่ได้สั่งสมบุญ เพลินกับสเตทเมนต์ ดูตัวเลข โอ้โฮ ขึ้นไปหลักสองแสนกว่าล้าน สามแสน สี่แสนล้าน ปลื้มไม่ก็ทีก็ตายแล้ว ถ้าตายตอนนั้นแล้วมาเกิดใหม่เป็นมนุษย์ ไม่ได้อยู่ที่เดิมนะ

สิ่งที่เราสร้างไว้ก็เอาไปไม่ได้ ตกเป็นของคนอื่นเหมือนลูกขอทานคนหนึ่ง อดีตเป็นเศรษฐี แต่ตระหนี่ไม่สั่งสมบุญ พอตายแล้วได้เข้าท้องคนขอทาน ขณะอยู่ในครรภ์มารดาแม่ไปขอทานที่ไหน ไม่มีใครให้เลย คลอดลูกออกมาพาไปขอทานที่ไหนก็อดลำบาก จนกระทั่งโตพอช่วยเหลือตัวเองได้ แม่ก็ส่งกะลาให้บอก ลูกเอ๋ย นี่คืออุปกรณ์ทำมาหากินของลูก ถือกะลาไป ไปขอทานที่ไหน ก็โดนเขาไล่ออกมาอีก

แถมมีหน้าตาอัปลักษณ์เหมือนปีศาจคลุกฝุ่น แต่เพิ่งตายหยกๆ พอจะมีบุญระลึกชาติได้ เดินผ่านบ้านเศรษฐีจำได้ เอ๊ะ! นี่บ้านของเรานี้ นั่นลูกชายเรา แต่ใครจะไปจำได้ เพราะอยู่ในยูนิฟอร์มใหม่ มาในมาดของลูกขอทาน ด้วยร่างกายที่อัปลักษณ์ประดุจปีศาจคลุกฝุ่นอย่างนั้น ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปใช้ทรัพย์ของตัวในอดีตชาติที่ตัวเคยรวย และสร้างมา

กับมือ เราจะไปอ้างสิทธิ์ว่า ชาติที่ผ่านมา ฉันเคยอยู่บ้านนี้
สร้างมากับมือ ไม่เชื่อไปดูขุมทรัพย์อะไรต่างๆ อย่างนั้น
อย่างนี้สิ ก็ไม่มีใครเชื่อ มีแต่จะจับโยนออกจากบ้าน

เพราะฉะนั้น ก็แปลว่า รวยก็รวยไม่กี่ปีกี่ปีในเมืองมนุษย์
จึงควรนำทรัพย์ที่เราหามาได้มาเป็นบุญต่อบุญ สมบัติต่อ

สมบัติกันดีกว่า มาทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ชาวโลก และ
มาสั่งสมบุญ

บุญจะได้เต็มทีต่อเมื่อทรัพย์นั้นได้มาด้วยการ
ประกอบสัมมาอาชีวะ การประกอบอาชีพเป็นเรื่องสำคัญนะ
ไม่ว่า อาชีพอะไรก็ได้ขอให้ได้ปัจจัย ๔ มาเลี้ยงชีวิต จะ
ไปเบียดเบียนใครก็ได้ อย่าคิดอย่างนั้น เพราะว่ามันมีวิบาก
กรรมรองรับอยู่ มันเป็นกฎที่ไม่มีใครจะเอาชนะได้ ทุกคน
ภายในโลกนี้แม้แต่พระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลก ก็ยังตก
อยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม เทวดาเหาะเหินเดินอากาศได้ ก็ยัง
ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น

มนุษย์ยังขาดแคลนความรู้ตรงนี้ มามีความรู้ตรงนี้
ต่อเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นมาโปรด จึงเป็นความรู้
สากลที่ทุกคนจะต้องศึกษาเอาไว้ เพื่อจะได้ดำเนินชีวิตได้
ถูกต้อง

เพราะฉะนั้น จะรวยหรือจนก็ประเดี๋ยวเดียว อย่า
ชะล่าใจ สั่งสมบุญเอาไว้ให้ดี และบุญจะต้องได้มาจากทรัพย์
ที่ประกอบสัมมาอาชีวะ แม้ทรัพย์น้อย แต่หัวใจเกินร้อย
เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ก็ได้บุญใหญ่ ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ได้
นี่ก็เป็นสิ่งที่ต้องศึกษากันเอาไว้

๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

มูลนิธิพระยาสุริยวงศาธรรมิกราช
(มูลนิธิฯ วิทยาลัยพระยาสุริยวงศาธรรมิกราช)